

Arrest

nr. 172 714 van 29 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 januari 2015 bij de Belgische autoriteiten een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar Belgische echtgenoot in België te vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 mei 2015 de beslissing waarbij verzoekster het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Op datum van 19/01/2015 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw [N. T.], geboren op [...], van Mexicaanse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer [K. G.], geboren op [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat de te vervoegen persoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt: sinds 15/10/2014 is Mijnheer [K. G.] tewerkgesteld door het OCMW van Mechelen, in de hoedanigheid van arbeider in het kader van artikel 60 §7 van de organieke wet op de OCMW van 08/07/1976.

Overwegende dat een persoon een dergelijke tewerkstelling verkrijgt wanneer hij het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen. Dit betekent dat de periode van de tewerkstelling niet langer mag zijn dan de periode die nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen;

Dit gegeven voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden dewelke door artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 gesteld worden.

Mijnheer [K. G.] toont dus niet aan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.'

Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 26/08/2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referent in België het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende huisvesting beschikt om zijn familie op te vangen. Om te bewijzen dat de referent in België over voldoende huisvesting beschikt dient hij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een weerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Overwegende dat in het administratieve dossier een huurcontract werd voorgelegd zonder stempel van registratie en waarin expliciet wordt vermeldt dat het pand mag bewoond worden door maximum 1 persoon en dat er geen bijkomende personen mogen verblijven of inwonen, zodat het onmogelijk is voor Mijnheer [K. G.] om er zijn echtgenote te herbergen.

Bijgevolg is niet bewezen dat Mijnheer [K. G.] over voldoende huisvesting beschikt;

Overwegende dat niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging werd voldaan;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aangezien de beslissing dewelke genomen werd berust op het feit dat de echtgenoot van verzoekster over te weinig financiële mogelijkheden zou beschikken om te voorzien in het levensonderhoud van beiden en dat eveneens hij niet zou beschikken over voldoende huisvesting.

Dat door de overheid geen rekening gehouden werd met het feit dat de echtgenoot van verzoekster reeds van 15/10/2014 tengevolge van een arbeidsovereenkomst voor arbeiders uitzendkrachten in uitvoering van artikel 60 paragraaf 7 van de organieke wet van 08/07/1976 betreffende de OCMW's, tewerkgesteld is en hij nu nog altijd aldaar tewerkgesteld is zodanig dat er wel degelijk mag gesproken worden van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en dat eveneens het brutoloon hetwelk uitgekeerd wordt ten belope van 1.505,18 euro per maand een voldoende inkomen betekend om zijn echtgenote alhier te kunnen ontvangen en samen van dit bedrag te kunnen leven.

Dat verzoekster immers eens in België het recht heeft om zelf ook te gaan werken waardoor het gezinsinkomen wel degelijk zal voldoen aan de minimum vereiste zoals gesteld door de desbetreffende wetgeving.

Dat men bij dit alles niet mag over het hoofd zien dat gehuwden het recht hebben om samen te leven en zulks bij wet voorzien is dat zij dienen samen te leven en het niet kan aanvaard worden dat enerzijds de echtgenoot gerechtigd zou zijn om in België te verblijven en zijn echtgenote zijnde verzoekster niet gemachtigd zou zijn om in België te verblijven tesamen met haar echtgenoot.

Dat met deze elementen helemaal geen rekening werd gehouden en men enkel en alleen verwijst naar de inkomsten waarvan het attest bijgebracht werd en hetwelk volgens de verantwoordelijke van de Ambassade te Islamabad niet voldoende zou zijn zoals gesteld door de desbetreffende wetgeving.

Aangezien verder nog gesteld wordt dat de huisvesting niet voldoende zou zijn omdat in huurovereenkomst voorzien werd dat er slechts één persoon mocht wonen, doch bij dit alles geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster de echtgenote is van de Heer [K.G.] met wie zij gehuwd is op datum van 09/07/2013 en dewelke automatisch wel gerechtigd is om bij hem te wonen.

Aangezien de verplichting dewelke opgelegd wordt tot motivering onderworpen is niet alleen aan de wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet motiverings- en bestuurshandelingen dd. 29/07/1991.

Dat de motivering zowel in feite als in rechte draagkrachtig moet zijn op straffen van onwettigheid van de beslissing.

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen.

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurig, stereotype, geëikte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn.

Aangezien deze motivering in de bestreden beslissing een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en met deze elementen geen rekening gehouden werd bij de uiteindelijke beslissing genomen door de verantwoordelijke van het Consulaat in Islamabad.

Dat het dan ook niet anders kan dat er vastgesteld wordt dat deze motivering niet draagkrachtig en deugdelijk in feite noch in rechte kan worden aanzien.”

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het middel als volgt toe:

“Aangezien uit het hogervermelde duidelijk gebleken is dat de verantwoordelijke van het consulaat in Islamabad zich enkele en alleen gebaseerd heeft op de inkomsten ten belope van 1.505,18 euro bruto en geen enkele rekening heeft gehouden met het feit dat wanneer verzoekster eens in België zal verblijven en zij haar visum wegens familiehereniging heeft gekregen, zij eveneens tewerkgesteld kan worden zodanig dat het gezinsinkomen wel degelijk de minimum bedragen bereikt.

Dat het duidelijk is dat verzoekster recht heeft om hier samen met haar echtgenoot met wie zij in het huwelijk is getreden op 09/07/2013 in Pakistan.

Dat verzoekster dan ook niet kan geweigerd worden om een visum te krijgen om bij haar echtgenoot te komen wonen dewelke reeds sinds jaren in België verblijft en reeds de Belgische nationaliteit verkregen heeft en beschikt over een Belgisch paspoort met nummer [...] en dit met een geldigheidsdatum tot [...].

Dat er dan ook gesteld kan worden dat bij de beslissing een schending werd gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor het middel gegrond is.

Dat immers wanneer er rekening werd gehouden met al deze gegevens de verantwoordelijke op de Ambassade te Islamabad wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen.”

2.1.3. Verzoekster stelt in haar derde middel als volgt:

“[...] afwending van macht: miskenning van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie:

Aangezien verzoekster hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de verantwoordelijke van de Ambassade van Islamabad op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt;

dat het manifest miskennen van een aantal gegevens duidelijk een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van deze beslissing zich opdringt.”

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite worden weergegeven die tot deze beslissing hebben geleid. Zo geeft de beslissing aan te zijn genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en steunt deze op de vaststellingen dat, gelet op de door verzoekster ter staving van haar visumaanvraag voorgelegde stukken, niet blijkt dat is voldaan aan de in deze wetsbepaling vervatte voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belgische onderdaan dat deze laatste dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting. Er wordt tevens toegelicht op welke wijze het bestuur tot deze vaststellingen is gekomen. Zo wordt allereerst vastgesteld dat de Belgische echtgenoot beschikt over inkomsten afkomstig uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, doch een dergelijke tewerkstelling niet langer mag duren dan de periode die nodig is om gerechtigd te zijn op volledige sociale uitkeringen en dat aldus geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kunnen worden vastgesteld. Daarnaast wordt, onder verwijzing naar de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 26 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vastgesteld dat verzoekster ter staving van de behoorlijke huisvesting van haar echtgenoot een huurcontract voorlegde zonder stempel van registratie en waarin expliciet wordt vermeld dat het pand mag worden bewoond door maximum één persoon en dat er geen bijkomende personen mogen verblijven of inwonen. Hij stelt dat het aldus onmogelijk is voor de Belgische echtgenoot om verzoekster te herbergen. Hij oordeelt dat aldus evenmin is bewezen dat de Belgische echtgenoot beschikt over een behoorlijke huisvesting.

In het licht van deze motivering, waarin concreet wordt ingegaan op de door verzoekster ter staving van haar aanvraag voorgelegde stukken en wordt geduid waarom deze niet volstaan in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk, onnauwkeurig, stereotiep, geijkt en/of gestandaardiseerd zou zijn. Daarenboven dient te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van

de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kan daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, aangezien zij deze motieven bespreekt en betwist in haar verzoekschrift.

Een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling van haar aanvraag door het bestuur, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder daarnaast de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op twee weigeringsmotieven, die beide op zichzelf genomen de beslissing kunnen dragen.

Een eerste weigeringsmotief luidt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar Belgische echtgenoot beschikt over een behoorlijke huisvesting zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling. De wet voorziet in dit verband dat er sprake dient te zijn van een *“behoorlijke huisvesting” “die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek”*.

Het begrip “behoorlijke huisvesting” vindt zijn grondslag in artikel 23 van de Belgische Grondwet. Zo wordt hierin onder meer bepaald:

“Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

[...]

3° het recht op een behoorlijke huisvesting;

[...]”.

Artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt verder:

“Staat van het gehuurde goed.

§ 1. Het gehuurde goed moet beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. Onverminderd de normen betreffende de woningen, opgesteld door de Gewesten bij het uitoefenen van hun bevoegdheden, moet het verhuurde goed beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid.

Deze voorwaarde wordt beoordeeld door te verwijzen naar de staat van het verhuurde goed op het moment dat de huurder ervan in het genot.;

Of deze voorwaarde is vervuld wordt beoordeeld aan de hand van de staat van het goed op het ogenblik dat de huurder in het genot ervan treedt.

De Koning stelt de voorwaarden vast waaraan ten minste voldaan moet zijn opdat het gehuurde goed beantwoordt aan de vereisten bepaald in het eerste lid.

De in het vorige lid beoogde minimumvoorwaarden zijn van dwingend recht en moeten bij de huurovereenkomst worden gevoegd.

Indien de door de vorige leden voorgeschreven voorwaarden niet zijn vervuld, heeft de huurder de keuze of wel de uitvoering te eisen van de werken die noodzakelijk zijn om het gehuurde goed in overeenstemming te brengen met de vereisten van het eerste lid, ofwel de ontbinding van de huurovereenkomst te vragen met schadevergoeding.

In afwachting van de uitvoering van de werken, kan de rechter een vermindering van de huurprijs toestaan.

§ 2. Met toepassing van de artikelen 1720, 1754 en 1755 van het Burgerlijk Wetboek op de huurovereenkomsten geregeld door deze afdeling, is de verhuurder verplicht tot alle herstellingen, andere dan de huurherstellingen. Deze herstellingen andere dan de huurherstellingen kunnen door de Koning worden gedefinieerd, bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Deze bepalingen hebben een dwingend karakter en zullen uitwerking hebben voor de huurovereenkomsten die ondertekend worden na de inwerkingtreding van dit artikel.”

Artikel 2, tweede lid van het konink besluit van 8 juli 1997 tot vaststelling van de voorwaarden waaraan ten minste moet zijn voldaan wil een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats in overeenstemming zijn met de elementaire vereisten inzake veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid (BS 21 augustus 1997) stelt in dit verband onder meer:

“De oppervlakte en het volume van de woning moeten voldoende ruim zijn om er te koken, te wonen en te slapen. [...]”

Het kwam aldus aan verzoekster toe het bewijs voor te leggen dat haar echtgenoot in België beschikt over een behoorlijke huisvesting die toelaat haar te herbergen en die voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. In dit verband geldt onder meer dat de oppervlakte en het volume van de woning voldoende ruim moeten zijn om er te koken, te wonen en te slapen.

In casu oordeelde verweerder dat dit bewijs niet is geleverd, nu een niet-geregistreerde huurovereenkomst werd voorgelegd die expliciet vermeldt dat het pand door maximum één persoon mag worden bewoond en dat er geen bijkomende personen mogen verblijven of inwonen.

Verzoekster stelt dat hierbij geen rekening is gehouden met het feit dat zij de echtgenote is van de Belgische referentiepersoon en aldus automatisch is gerechtigd om bij hem te wonen. Dit is evenwel geen argument dat van aard is voormeld weigeringsmotief te weerleggen of ontkrachten. Hiermee toont

verzoekster immers niet aan dat de huisvesting van de Belgische referentiepersoon wel degelijk is te beschouwen als zijnde een behoorlijke huisvesting die toelaat haar te herbergen en die voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. Dit argument van verzoekster is bovendien dermate algemeen dat het toepassing vindt in alle gevallen van aanvragen tot gezinshereniging van derdelander echtgenote(n)(s) van een Belg. Het komt er in wezen op neer dat de vereiste van een behoorlijke huisvesting volgens haar niet zou mogen worden gesteld aan de echtgenoot of echtgenote van een Belgische onderdaan opdat deze is gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Dit is evenwel niet de keuze geweest van de Belgische wetgever. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze concreet ingaat op dit weigeringsmotief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt. Zij toont met haar uiteenzetting niet aan dat het bestuur bij zijn beoordeling is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of niet alle pertinente gegevens in rekening heeft gebracht en evenmin dat het bestuur op basis van de voorliggende feitelijke gegevens op kennelijk onredelijke of onwettige wijze zou hebben gehandeld door te besluiten dat niet blijkt dat er sprake is van een behoorlijke huisvesting in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster uit verder nog kritiek op een tweede motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, met name het motief dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Verzoekster heeft aldus niet het vereiste belang bij dit onderdeel van het middel.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Er moet verder worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoekster naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending. Zij betoogt in dit verband allereerst dat verweerder *“op flagrante wijze de feitelijkeheden miskent”*, doch maakt zulks geenszins concreet aannemelijk. In zoverre verzoekster daarnaast nog betoogt dat *“het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie”* werd miskend, kan de Raad enkel vaststellen dat niet de minste verdere en begrijpelijke toelichting in dit verband wordt verstrekt.

2.2.5. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS